

Sokszor hallott, idézett mondatok, amiket az ember leráz magáról: „*Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas!*” Azt hisszük, hogy ez nem nekünk szól. Pedig igen. Lk 6,27-ben mondja Jézus „*Nektek, akik hallgattok (engem) ezt mondom...*” Mondhatjuk úgy is: akik imádságban hozzám fordultok, vagy akik Bibliát olvastok, szentmisére jártok... stb. Nem értjük, hogy lehetnénk mi *olyan* irgalmasok mint a Mennyei Atya? Távol vagyunk mi ettől... Igen, távol, de képesek vagyunk rá, csak változtatni kell a szemléletünkön, a hozzáállásunkon!

Más szóval is mondhatnánk; legyünk humánusak! Ha a kidobott kutyákon tudunk segíteni, a bajban lévő embertársunkon miért nem? Legyünk humánusak, legyünk emberszerető! Valahol itt van az az ajtó, amelyen keresztül elhozhatjuk Isten országát. Nem ezért imádkozunk minden nap? „*Jöjjön el a Te országod!*” „*Isten országa rajtatok fordul.*” Hogy legyünk irgalmasok? Tegyük jót az emberekkel! Tegyük meg azt, amit az aktuális életállapotunkban meg tudunk tenni. (Ez családon belül is érvényes.) Ha tudunk, segítsünk, ha tudunk, adjunk.

Mit mond még a humánus? Ne ítélkezzünk bírói módon! Például a koldusnak nem adok pénzt, mert úgylis elissza. Ő tehet arról, hogy ebbe az élethelyzetbe került. (Lehet.)

Te, aki bármikor hozzányúlsz a fűtött szobában egy kis itókához, miért ítéled el azt, aki a hidegben alkohollal melegíti fel magát? Akinek az alkohol segít túlélni az elviselhetetlen élethelyzetet? (Persze ez csak egy példa.)

Itt a súlyos figyelmeztetés „*Ne ítélkezzetek, hogy Isten se ítélkezzen rajtatok!*”

Isten úgy viszonyul hozzánk, ahogy mi viselkedünk embertársainkkal. Ha bárkit is elítélünk, ugyanolyan ítélet alá esünk mi is, ami alapján a másikat elítéltük. Jézus többször is figyelmeztet minket erre. Meg kell gondolnunk, mit csinálunk, és hogyan! Mindezt buddhista szóhasználatlaltal karmának is nevezhetjük.

Érdemes lenne átgondolni az életünket, amikor ítélkeztünk mások felett. Amikor nem bocsátottunk meg másoknak. A harag minket köt gúzsba, nekünk árt. Kérjük ilyenkor Isten segítségét, hogy el tudjuk engedni a haragot!

Jó lenne ezeket az ítélkezéseket legalább gondolatban átértékelni, felülírni!

Felmerül a kérdés, lehet-e Isten ítélete életem jelenlegi nehézsége vagy a betegség?

Talán igen, talán nem. Például ha valaki egészségkárosító életformát folytatott, Isten ítélete-e az hogy megbetegszik? Nem vagyok bölcs ennek megválaszolására, de a vakon születettnél is kérdezték Jézust. Ki vétkezett, ő vagy a szülei? Előző élet következménye is felmerült. Jézus válasza csak „nem” volt, de nem utasította el az előző életbeli bűnök következményét...

Az ítéletre vonatkozóan komoly figyelmeztetés a gonosz szőlőmunkásokról szóló példabeszéd.

A történet vége nem arról szól, hogy a szőlő ura megenyhülne, hogy megölték a fiát. Súlyos ítélet a történet vége. A szőlősgazda elpusztítja a munkásokat, és másnak adja a szőlőt. Jézus figyelmeztet a szigorú ítéletre: „*elveszik tőletek Isten országát*” (Mt 21,4) Jézus nemcsak az őt akkor körülvevő farizeusokra célozott ezzel.

Át kell gondolnunk! Bűneink miatt tényleg Krisztus urunk vére által engesztelődik ki a Mennyei Atya? Tehetünk bármilyen bűnt, Szent Fia kereszthalála által nyerünk bűnbocsánatot?

Jézus erről egy szót sem említett!

Gondolkodjunk, amíg nem késő! Változtassunk, amíg lehet!

„*Mert amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mér majd vissza nektek az Isten.*” (Lk 6,38, fordította Gromon András)